

- antallet af dømte kriminelle, der er på fri fod, og som venter på afsoning,
 - længden af den tid, dømte kriminelle venter på at afsone dom,
 - antallet af tilfælde af vold, trusler og overfald mod ansatte i kriminalforsorgen og
 - den alt for høje andel af førtidspensioneringer blandt kriminalforsorgens ansatte?»
- (Forespørgsel nr. F 45).

Medlemmer af Folketinget Jesper Langballe (DF), Søren Krarup (DF), Poul Nødgaard (DF) og Peter Skaarup (DF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til kirkeministeren:

»Hvordan vurderer regeringen, at den danske folkekirkes særlige stilling efter grundlovens § 4 sikres bedst muligt i fremtiden?«

(Forespørgsel nr. F 46).

Medlemmer af Folketinget Holger K. Nielsen (SF) og Søren Søndergaard (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren:

»Hvad kan statsministeren oplyse om menneskerettighedssituationen i Kina og om regeringens planer om at støtte en ophævelse af EU's våbenembargo mod landet?«

(Forespørgsel nr. F 47).

Kl. 13.05

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetimen

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg giver ordet til statsministeren for en indledende orientering.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan oplyse, at regeringen på sit møde i dag har besluttet at fremsætte et forslag fra viden-skabsministeren, som går ud på at gøre det nemmere at omsætte nye forskningsresultater til

praktisk produktion og dermed til arbejdspladser.

Forslaget går helt præcist ud på, at universiteter og sektorforskningsinstitutter får mulighed for at skyde penge ind i selvstændige aktieselskaber, der så kan omsætte nye forskningsresultater til produktion og dermed beskæftigelse.

Det er altså et konkret forslag til at afkorte vejen fra forskningsresultater til faktura, fra idé til produktion, og dermed også et bidrag til at bringe Danmark i front, når det gælder udviklingen af højteknologi og i det hele taget investeringer i arbejdspladser med fremtid i.

Jeg må sige, at netop nødvendigheden af en sådan indsats blev understreget under det besøg, jeg aflagde i Kina i forrige uge. Efter besøget står det klart for mig, at vi i Danmark og i Europa står over for helt nye udfordringer i de kommende år. Der er for mig at se ingen tvivl om, at Kina er en økonomisk, teknologisk og politisk supermagt i svøb.

Endnu er Kinas økonomi beskedent, men dynamikken og væksten er enorm. Kineserne bevæger sig fremad med stormskridt og satser behårdt netop på investeringer i forskning, udvikling og innovation. Endnu holder Kina en lav profil på den globale scene, men kineserne er begyndt at spille en mere aktiv rolle, senest i sekspartsforhandlingerne om Nordkorea, og det er absolut et engagement, som regeringen byder velkommen.

I det hele taget skal vi se på udviklingen i Kina som en spændende mulighed og absolut ikke betragte den som en trussel. Vi kan drage stor fordel af et tættere samarbejde med Kina, men for Danmarks og Europas vedkommende kræver det, at vi tænker langt mere offensivt og globalt. Vi skal være bedre rustede til at deltage i den globale arbejdsdeling.

I forbindelse med mit besøg i Kina indgik vi fire aftaler. En visumaftale, der vil gøre det nemmere at fremme kinesisk turisme i Danmark, og det har vi selvsagt en økonomisk interesse i, men synes jeg også en kulturel interesse i.

Vi indgik en klimaafteale, der vil gøre det muligt for Danmark at leve op til vores forpligtelser om reduceret udledning af drivhusgasser på en omkostningseffektiv måde. Aftalen kan samtidig fremme en økonomisk og bæredygtig udvikling i Kina og åbne for danske investeringer inden for miljøteknologi.

Endelig blev der indgået to vigtige kommercielle aftaler, som blev indgået af henholdsvis Maersk og B&W Energy.

Lad mig endelig slå fast, at jeg over for den kinesiske politiske ledelse klart understregede, at såfremt Kina ønsker at fastholde et balanceret og stabilt samfund i vækst, så er det helt nødvendigt med fremskridt på menneskerettighedsområdet. Det gælder både de borgerlige og politiske rettigheder, herunder ytrings- og religionsfrihed, og det gælder også de strafferetlige vilkår i Kina.

Jeg vil godt sige, at jeg var generelt opmuntret over den positive ånd, hvormed præsident Hu Jintao og premierminister Wen Jiabao modtog mine budskaber på det punkt. De understregede begge, at Kina først og fremmest er fokuseret på økonomiske og sociale rettigheder. De fremhævede, at millioner af mennesker er blevet løftet ud af fattigdom i Kina i de seneste årtier. Men samtidig medgav de, at der er behov for reformer på menneskerettighedsområdet i Kina. Konkret pegede de på den planlagte reform af Kinas forfatning og en fremrykket ratifikation af FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget sig selv samt fødevarerministeren og undervisningsministeren.

Til statsministeren er der i dag anmeldt følgende hovedspørgere:

1. Ole Stavad
2. Søren Søndergaard
3. Keld Albrechtsen
4. Arne Toft
5. Margrete Auken
6. Villy Søvndal

Kl. 13.10

Til fødevarerministeren er anmeldt følgende hovedspørgere:

7. Ole Vagn Christensen
8. Ritt Bjerregaard
9. Martin Lidegaard

Til undervisningsministeren er anmeldt følgende hovedspørgere:

10. Pernille Rosenkrantz-Theil
11. Louise Frevert

Vi forsøger at komme igennem rækken, men der er jo ikke nogen garanti for, at det kan nås.

Er der flere, som ønsker at tilmelde sig som hovedspørgere? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Først er det hr. Ole Stavad, 1 minut.

Spm. nr. US 79

Ole Stavad (S):

For kort tid siden var statsministeren ude med det, vi vel godt kan kalde for en opsang til ikke mindst visse erhvervsvirksomheder, fordi de benyttede regler til et helt andet formål end det, der egentlig havde været den politiske hensigt, da de blev indført.

Det var faktisk nogle udtalelser, som jeg personligt syntes var velvalgte og faldt på det rigtige sted. Jeg hører selv til dem, der tror på, at det er vigtigt, vi har nogle holdninger i vores samfund, som også rummer nogle fælles etiske opfattelser af, hvad der er acceptabelt, hvad man bør, og hvad man ikke bør.

Hvis det eneste, der sætter grænserne, er lovgiver, ja, så ender vi med et regelsamfund, som ingen af os kan holde ud at være medlemmer af.

Det er min indgang til at spørge statsministeren, om de synspunkter, som jeg ikke mindes jeg har hørt fra statsministeren tidligere, er nye synspunkter, nye overvejelser, der har ført statsministeren frem til den konklusion, eller om det er synspunkter og holdninger, som statsministeren har stået for i lang tid.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil ikke sige, at det i den forstand er nye synspunkter. De er båret af en grundholdning, jeg har, hvor jeg fuldstændig deler den opfattelse, som hr. Ole Stavad her giver udtryk for, nemlig at hvis man mener, at det eneste overhovedet, der sætter grænser for, hvad man må og ikke må, er, hvad der er regelbundet, så tvinges vi til sidst ud i at udforme et regelsamfund, som ingen kan være tjent med, og som jeg i hvert fald med mit liberale udgangspunkt slet ikke ønsker mig.

Derfor er jeg netop som liberalt sindet menneske af den opfattelse, at det er ekstra vigtigt at gøre folk klart, at hvis man vil undgå, at politikerne skal lovgive og regulere ned i den mindste detalje, så må man også acceptere, at der er noget, der hedder, at man selv er i stand til at se, hvad der er ret og rimeligt, og det var det, jeg gav udtryk for. Det er faktisk ikke noget nyt synspunkt.

Ole Stavad (S):

Det er jeg da glad for, men jeg forstår så også, at statsministeren trods alt med sin regering er af den opfattelse, at hvis det er sådan, at man så ser et – man kan kalde det – omfattende misbrug af

ikke at følge de spilleregler eller de holdninger, som skal være med til at bære et samfund, så kan man også blive tvunget ud i at måtte foretage ændringer som f.eks. de forslag, vi ved skatteministeren er kommet med.

Der undrer det mig så, at når jeg kigger tilbage til 1998, hvor vi havde en stort set tilsvarende situation, hvor en stor bank havde fusioneret med et forsikringsselskab, som fik nogle skatte-tekniske fradrag, der indebar milliardfradrag, som ville betyde årlige tab i størrelsesordenen omkring et par milliarder kroner, da stemte statsministerens parti med statsministeren som formand imod, da den daværende regering fremsatte de forslag, og mente, at problemet ikke var, at de brugte den mulighed, men at de skulle betale skat.

Hvordan får statsministeren det til at hænge sammen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Den konkrete sag har jeg ingen kommentarer til. Jeg husker slet ikke den sag eller dens indhold. Jeg vil bare slå fast rent principielt, og jeg har gjort det mange gange her i Folketingssalen, at det er min opfattelse, at hvis man bliver opmærksom på, at der er et hul i skattelovgivningen, som giver en utilsigtet udnyttelse af skatte-reglerne, så skal det hul lukkes, og det skal ske øjeblikkelig.

Jeg vil gerne, at der ikke er den fjerneste tvivl om det, og det er den linje, som denne regerings skattepolitik er båret af.

Kl. 13.15

Ole Stavad (S):

Når jeg bringer sagen frem her under spørgetimen, skyldes det jo en stærk tvivl om, hvorvidt de holdninger, som statsministeren her har givet udtryk for, er nogle holdninger, der skal dække over forsømmelser og mangler i regeringen og dermed et forsøg på at bortlede opmærksomheden fra regeringens mangelfulde embedsførelse, eller om det er sandfærdige og ægte demokratiske holdninger hos statsministeren. Der er det, at jeg har et problem i den enighed, jeg på den ene side har med statsministeren, holdt op imod statsministeren hidtidig måde at agere på på den anden side.

Hvis jeg må vende tilbage til dengang, statsministeren selv sad med skatteområdet, der var betegnelsen, som den kom frem i Jyllands-Posten, efter at man gjorde status, da statsministeren var stoppet, hvor eksempelvis ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det er 1 minut, man har til et spørgsmål, og det er gået nu.

Ole Stavad (S):

... den tidligere direktør for Statsskattedirektoratet, Niels Lauritsen, siger, at kunne nogen slippe billigt i skat, var det efter ministerens hoved ikke et hul, men et åndehul.

Den minister var altså den nuværende statsminister.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at hvis vi skal nå alle spørgere, er man nødt til at holde sig inden for 1 minuts taletid. Det vil sige, at man stiller nogle konkrete spørgsmål, og så er det statsministeren, der svarer.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Ole Stavad er ude på umådelig tynd is, når han skal bruge andres totalt fejlagtige gengivelser af mine synspunkter til at understøtte sit eget synspunkt. Jeg har aldrig udtalt mig sådan. Det er heller ikke min opfattelse.

Min opfattelse er den, som jeg giver udtryk for her, og den synes jeg hr. Ole Stavad skal forholde sig til. Hvis man bliver opmærksom på et hul i skattelovgivningen, der giver utilsigtet udnyttelse af reglerne, skal det hul selvfølgelig lukkes, og det skal ske uden tøven, og det er det, denne regering gør.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Stavad, et sidste spørgsmål til statsministeren.

Ole Stavad (S):

Det er stadig væk ikke en opfattelse, som jeg alene har, og det er det, jeg forsøger at dokumentere, for det er jo en bred opfattelse.

Hvis vi tager den samme artikel i Jyllands-Posten, er der citater af Ole Bjørn, nuværende professor, af advokat Tommy V. Christiansen og af en anden af datidens førende skattejurister, advokat Finn Thomsen, der også siger om statsministerens virke: Han skabte et eldorado for lykkejægere, fudentaster og plattenslagere; det fastslår Finn Thomsen.

Derfor er det, at jeg synes, det virker så ualmindelig hyklerisk, når statsministeren, dengang han selv sad med ansvaret på skatteområdet, åbnede for alverdens spekulation, og hvor enhver lukning af et hul, der skulle foretages,

skulle betales med en høj politisk pris for at få statsministeren som skatteminister med.

Derfor er det, jeg spørger: Var det ikke kun et forsøg på at dække over regeringens forsømmelighed og ikke ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kom forleden med nogle udtalelser om, at jeg syntes, ledelserne i store danske virksomheder burde gøre sig nogle overvejelser, som ligger ud over lovgivningens krav, og nogle overvejelser over, hvad der sådan i al almindelighed er ret og rimeligt. Jeg forstår, at hr. Ole Stavad faktisk er enig i de synspunkter.

Nu kan jeg forstå, at øvelsen går ud på, at hr. Ole Stavad absolut ikke vil have, at vi skal være enige på nogen som helst måde. Derfor leder og graver og roder hr. Ole Stavad i noget, som ingenting har at gøre med det, jeg har sagt, for at demonstrere, at vi er så uenige. Selv om hr. Ole Stavad lige har stået i dag og sagt, at han egentlig er enig i det, jeg har sagt. Men det må ikke være sådan, at vi er enige ifølge hr. Ole Stavad.

Hr. Ole Stavad vil være uenig med mig. Det kan jeg ikke forhindre hr. Ole Stavad i at være, og jeg lever ganske godt med det. Jeg tror bare, at det rigtige ville være, at man forholder sig til, hvad jeg rent faktisk har sagt. Det, jeg har sagt, står jeg ved, nemlig at er der huller i skattelovgivning, skal de lukkes, og de skal lukkes prompte.

Så synes jeg i øvrigt, at lederne i de store danske virksomheder sådan i al almindelighed bør gøre sig nogle overvejelser over, hvad der er ret og rimeligt, også når det gælder skat.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er taletiden udløbet, og så er det hr. Søren Søndergaard for at stille et spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 80:

Søren Søndergaard (EL):

Tak til statsministeren for redegørelsen. Kina kommer vi ind på under den forespørgselsdebat, vi har annonceret, så det vil jeg lade vente.

Jeg vil tage en anden ting op, som har været oppe, siden vi sidst havde mulighed for at dis-

kutere med statsministeren hernede, en sag, som jeg tror har forarget mange, nemlig meddelelsen fra den tidligere britiske minister, Claire Short, om, at hun havde adgang til aflytning af FN's generalsekretær. Hun kunne simpelt hen sidde og læse, hvad FN's generalsekretær havde udtalt på fortrolige møder. Det tror jeg har forarget mange, for hvis ikke engang FN's generalsekretær kan føre fortrolige forhandlinger i sit forsøg på at skabe fred, hvor går grænsen så?

Kl. 13.20

Derfor vil jeg bare – statsministeren har jo været i Kina – give statsministeren mulighed for at forholde sig til, hvad statsministeren synes om det, hvis det skulle være rigtigt, at FN's generalsekretær er blevet overvåget. Er det noget, statsministeren støtter, eller er statsministeren ligesom os andre forarget over det, hvis det skulle være tilfældet?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Taletiden er også her udløbet.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo et af de der sædvanlige hypotetiske spørgsmål, hvor jeg bliver bedt om at forholde mig til en historie, som ingen kender noget til, om den nu er sand eller falsk. I hvert fald kan jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg ikke kender noget til historien, ikke det fjerneste.

Jeg har ingen viden om, at nogen efterretningstjeneste skulle have foretaget overvågning eller aflytning af FN's generalsekretær, så alene af den grund har jeg overhovedet ingen kommentar til en historie, som jeg ikke aner er sand eller falsk. Derfor vil jeg ikke gå ind på sådan nogle hypotetiske ting.

Søren Søndergaard (EL):

Nu bad jeg jo sådan set heller ikke statsministeren om at gå ind i en hypotese om, hvorvidt den historie er sand eller falsk. Jeg bad statsministeren om som en politisk person at forholde sig til, om statsministeren mener, det er rimeligt, at FN's generalsekretær bliver overvåget under fortrolige samtaler.

Det kan statsministeren vel have en politisk holdning til. Der er jo så mange ting, statsministeren har en holdning til, så det kan statsministeren vel også have her, uanset om det har været tilfældet eller ej, eller synes statsministeren, at det er ligegyldigt, om der er nogen, der overvåger FN's generalsekretær?

Hvis det er sådan, at statsministeren ikke synes, det er ligegyldigt, men faktisk synes, at det skal man lade være med, hvorfor kan statsministeren så ikke melde det ud som en politisk melding her i denne diskussion?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil da gerne gøre det ganske klart, at jeg synes da ikke, det er nogen rimelig ting, men hr. Søren Søndergaard prøver nu at fremstille det, som om der er noget om den historie. Det ved hr. Søren Søndergaard ikke det fjerneste om, og det gør jeg heller ikke. Derfor vil jeg ikke forholde mig til den.

Jeg vil ikke forholde mig til en historie, som hr. Søren Søndergaard prøver at gøre til en historie her i Folketingssalen, fordi det har stået i en avis. Men det er ikke sådan, at jeg tror på alt, hvad der står i aviserne, og alt, hvad jeg hører, så derfor vil jeg ikke forholde mig til det.

Søren Søndergaard (EL):

Nu er det sådan set ikke mig, der prøver at gøre det til en historie. Det er en tidligere engelsk minister, der har været ude at meddele, at hun har siddet og læst overvågningsmaterialet. Det er jo en historie, og det er i øvrigt ikke bare noget, der har stået i en avis. Det er noget, hun har sagt fuldstændig offentligt, og det har man kunnet se i tv at hun har sagt, så det er der ikke nogen tvivl om.

Men jeg er sådan set glad for, at statsministeren nu her i andet forsøg kommer frem til den principielle erkendelse, at det ikke vil være særlig heldigt, hvis man overvåger FN's generalsekretær.

Det er selvfølgelig også, fordi statsministeren siger det, at jeg håber, statsministeren kan være lige så klar i det næste spørgsmål, nemlig om statsministeren derfor kan garantere, at dansk efterretningstjeneste selvfølgelig ikke er involveret i noget sådant som at overvåge FN's generalsekretær. Det håber jeg at statsministeren kan slå fast virkelig ikke er en opgave for dansk efterretningstjeneste, og at det har dansk efterretningstjeneste under ingen omstændigheder været involveret i.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Søren Søndergaard ved lige så godt som mig, at jeg ikke har nogen viden om, hvad efterretningstjenesten foretager sig i det daglige arbejde. Det er ikke noget, jeg går og blander mig i. Hr. Søren Søndergaard ved også udmærket, at

kontrollen med, hvad efterretningstjenesterne foretager sig, sker her i Folketinget i et særligt Kontroludvalg; og det er der, det hører hjemme.

Søren Søndergaard (EL):

Altså kontrol, det ved jeg ikke — der er et udvalg, som får nogle informationer, som de ikke må videregive, så om det foregår eller ikke foregår, er sådan set ligegyldigt i forhold til, om vi har et Kontroludvalg eller ej, for de kan bare modtage information om, at det foregår, hvis det foregår.

Men det er jo sådan, at statsministeren sådan set er statsminister her i Danmark og altså også statsminister for efterretningstjenesten, og da nu statsministeren på forhånd har fået spørgsmålet skriftligt, var det jo muligt for statsministeren at undersøge det, sådan at statsministeren kunne sige: Nej, selvfølgelig deltager dansk efterretningstjeneste ikke i overvågning af FN's generalsekretær; naturligvis gør de ikke det.

Jeg synes, det må være så simpelt for statsministeren at sige, at naturligvis gør vi ikke det. Det er bare den naturlige ting, jeg vil have statsministeren til at rejse sig op og sige: Naturligvis deltager dansk efterretningstjeneste ikke i overvågning af FN's generalsekretær. Kan vi få statsministeren til at sige det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er meget sjovt, når hr. Søren Søndergaard stiller sådan nogle spørgsmål, for hr. Søren Søndergaard ved udmærket godt, at jeg er afskåret fra at svare på spørgsmål i Folketingssalen om efterretningsvirksomhed. Ingen statsminister bør i Folketingssalen eller offentligt i det hele taget diskutere efterretningstjenesternes virksomhed. Den er jo pr. definition fortrolig.

Det er derfor, at vi har et særligt Kontroludvalg i Folketinget, og det er klart, at det også er fortroligt. Det, der piner hr. Søren Søndergaard, er, at han ikke sidder der. Det er et fortroligt udvalg, som netop skal føre kontrol med den virksomhed, som efterretningstjenesterne udfører, og det er der, det hører hjemme.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 81

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne allerførst takke statsministeren, hvis det skal forstås som et tilsagn om, at statsministeren mener, at også Enhedslisten skal sid-

de i Folketingets Kontroludvalg. Det tror jeg vil være et betydeligt demokratisk fremskridt, hvis det skete. Men der er jo nok en årsag til, at man ikke ønsker at have Enhedslisten siddende i et kontroludvalg. Det er der jo nok, for det kan jo være, at ikke alt, som foregår i dette Kontroludvalg, tåler dagens lys. Det kan være, at der fremkommer oplysninger, som regeringen ikke vil kunne være tjent med kom frem. Det kunne være, at det var den her sag med aflytningen af FN's generalsekretær.

Jeg vil godt spørge statsministeren: Kan statsministeren garantere, at den danske regering ikke har modtaget kopier af den aflytning, som det amerikanske Echelonssystem givetvis har foretaget af generalsekretæren i forberedelsen af krigen mod Saddam Hussein?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg vil overhovedet ikke gå ind på hr. Keld Albrechtsens mange forskellige spekulationer. Som jeg sagde før, bør ingen statsminister udtale sig offentligt om efterretningsvirksomhed. Jeg gør det i hvert fald ikke.

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg synes, statsministerens svar er interessant på den måde, at statsministeren altså ikke tør give en garanti om, at han ikke har abonneret på denne aflytning.

Jeg vil da sige rent ud, at jeg finder det overvejende sandsynligt, at statsministeren rent faktisk har abonneret på den aflytning, for hvad er situationen? Situationen er den, at man forbereder en krig, som man ikke kan få generalsekretærens opbakning til, og som er i strid med FN's regler.

I den situation har man naturligvis, når man agter at bryde international ret, en klar interesse i at få at vide, hvad der foregår på generalsekretærens kontor, og hvad generalsekretæren siger i samtaler med andre lande, der måske er mere skeptiske over for et sådant krigsprojekt. Det er da indlysende.

Derfor vil jeg gerne spørge statsministeren: Kan statsministeren garantere, at man ikke fra dansk side har abonneret på oplysninger, som indgik som et led i forberedelsen af krigen mod Irak? Det synes jeg, at statsministeren må kunne svare på. Jeg er altså nødt til at gentage det spørgsmål, for det kan da ikke være rigtigt, at man kan forestille sig den situation, at det har vi rent faktisk abonneret på.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det statsministeren til at svare. Man er nødt til at holde sig inden for det ene minut, for ellers når vi ikke alle de her spørgsmål.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er nødt til at sige til hr. Keld Albrechtsen, at mit svar er det samme som før. Jeg går overhovedet ikke ind på hr. Keld Albrechtsens tankegang. Hr. Keld Albrechtsen kan ikke udlede noget som helst om en garanti eller ikke en garanti eller noget som helst, af det jeg har sagt.

Det ville bare ingen ende få, hvis jeg tirsdag efter tirsdag, onsdag efter onsdag skulle til at svare på spørgsmål fra hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen om aflytning af den ene, aflytning af den anden og aflytning af den tredje. Jeg vil overhovedet ikke gå ind på det.

En efterretningstjeneste arbejder jo i sagens natur fortroligt og hemmeligt. Det er derfor, man har den. Og det kan man ikke stå som statsminister og snakke om offentligt. Det kan hr. Keld Albrechtsen ikke lægge noget som helst andet i, end at det vil jeg bare ikke. Kontrollen med det arbejde foregår i Folketingets Kontroludvalg.

Keld Albrechtsen (EL):

Så kan statsministeren åbenbart heller ikke svare på det spørgsmål, om man bryder loven med den aflytning, for statsministeren må da i det mindste kunne svare på, om den aflytning, der foregår, er i strid med national eller international lovgivning.

Det er jo sådan, og det ved statsministeren godt, at Danmark har en tilknytningsaftale til det amerikanske Echelonssystem, og at bl.a. den nye aflytningsstation i Hjørring og den, vi har ude på Amager, deltager i dette system. Det ved stort set alle andre end den danske regering; det er veldokumenteret. Derfor deltager Danmark i udveksling af oplysninger vedrørende de resultater af aflytning, som fremkommer i dette system, som Danmark er teknisk direkte forbundet til.

Kl. 13.30

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren: Kan han garantere, at der ikke foregår en ulovlig aflytning i dette system, og at Danmark ikke har deltageret i brug af oplysninger, der er fremskaffet ulovligt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
For det første vil jeg bare sige, at vi kommer det altså ikke meget nærmere.

For det andet vil jeg sige, at jeg forudsætter som en selvfølge, at de danske efterretningstjenester selvfølgelig arbejder inden for lovgivningens rammer; det siger da sig selv.

Og så vil jeg bare sige, at hele det her jo drejer sig om, at Enhedslisten ikke kan lide, at vi har efterretningstjenester. Man skal jo hele tiden huske, at efterretningstjenester har vi for at beskytte Danmark og danske interesser; det er derfor, vi har dem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Så er det hr. Albrechtsen for det sidste spørgsmål til statsministeren.

Keld Albrechtsen (EL):
Jeg må jo bare konstatere, og det vil jeg godt så bare bede statsministeren bekræfte, at statsministeren altså ikke kan afvise, at vi er tilknyttet dette Echelonsystem, statsministeren kan ikke afvise, at der er foregået en aflytning af FN's generalsekretær, og statsministeren kan ikke afkræfte eller afvise eller udstede nogen som helst garanti imod, at vi skulle have abonneret på de aflytningsresultater, der er opnået.

Jeg må sige, at jeg synes, det er mildt sagt fantastisk, at vi kan have en statsminister, som ikke er i stand til at garantere den simpleste overholdelse af international ret, for jeg går jo ud fra, at statsministeren er enig i, at det er i strid med international ret at aflytte generalsekretæren.

Vi må altså bare her ved afslutningen af denne runde med hr. Søren Søndergaards og mine spørgsmål konstatere, at den danske regering altså ikke på nogen måde er i stand til at afvise, at det foregår.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Jå tak, så er det statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Sådan kan hr. Keld Albrechtsen overhovedet ikke tolke det, jeg sagt.

Hr. Keld Albrechtsen kan ikke tolke mine svar i dag på anden måde, end at jeg ikke vil svare på hr. Keld Albrechtsens spørgsmål, og det er hr. Keld Albrechtsen velkommen til at sige: Statsministeren ville ikke svare på mine spørgsmål i dag. Jeg ville oven i købet være særdeles taknemlig, hvis hr. Keld Albrechtsen ville gå ud og sige til offentligheden: Statsministeren

ville ikke svare på mine spørgsmål. For det kan en statsminister ikke gøre, når hr. Keld Albrechtsen stiller spørgsmål om efterretningstjenesternes virksomhed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 82

Arne Toft (S):
Mit spørgsmål kommer ikke i Kontroludvalget.

Det drejer sig om, at når man rejser rundt i landet og snakker med borgerne, møder man i dag mange ledige, og ofte spørger de ledige til nogle af de forslag, der kommer fra regeringen og her sidst »Noget for noget«.

Jeg vil godt have statsministeren til at fortælle mig, hvad det kommer til at betyde, når nu man siger, at hvis kommunerne er i stand til at skaffe job til ledige, så vil man belønne dem, og de kommuner, der ikke er i stand til det, vil man så straffe. Vil statsministeren ikke godt forklare, hvad det betyder?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Statsministeren – 2 minutter.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Nej, altså der må hr. Arne Toft læse det materiale selv. Jeg har ikke konkret kendskab til detaljerne i de forslag.

Jeg synes, at selve princippet da er et rigtigt princip. Hvis man kan tilrettelægge det sådan, at der er en gulerod for kommunerne til at sikre, at folk kommer i job, så er det da en god ting. Jeg kan ikke forstå, hvis hr. Arne Toft skulle have så meget imod, at man indretter bevillingssystemerne sådan, at der direkte er et økonomisk incitament til at få folk i arbejde. Det vil da kun være en god ting.

Arne Toft (S):
Nu kommer jeg fra et område i landet, hvor der er meget ledighed, og jeg kommer også fra en kommune, hvor der kun er få arbejdspladser.

Vil statsministeren give mig ret i, at de kommuner, som en gang imellem siger nej til virksomheder, fordi de har så mange, at de er i stand til at sortere i dem, alt andet lige vil have lettere ved at skaffe dem, der bliver ledige, arbejde, end de kommuner, der ikke har ret mange arbejdspladser at gøre godt med? Vil statsministeren bekræfte det?

Kl. 13.35

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det tror jeg hr. Arne Toft har ret i. På den måde kan der godt være en forskel, som man selvfølgelig er nødt til at tage højde for.

Men nu tror jeg, at hele den her diskussion meget hensigtsmæssigt kan tages i forbindelse med de drøftelser, vi skal have her hen over foråret om en kommunalreform, for der skal vi jo bl.a. diskutere: Hvor kan vi bedst placere den opgave at få folk i arbejde, sådan at vi får mest for pengene og får størst sikkerhed for, at mennesker, der er kommet ud i ledighed, kommer tilbage i job?

Jeg er enig med hr. Arne Toft i, at selvfølgelig er man nødt til på en eller anden måde at tage højde for, at der kan være forskelle i mulighederne for kommunerne afhængigt af, hvilken egn eller hvilken region vi snakker om.

Arne Toft (S):

Jeg er glad for det svar, for det betyder – det er jeg også blevet stillet over for – at man reelt, hvis man gjorde det, ville straffe de kommuner, som er hårdt ramt i forvejen. Så det er jeg glad for.

Jeg vil så godt spørge statsministeren om noget andet. Når nu de ledige siger: Vi kommer her, og vi stiller vores arbejdskraft til rådighed, synes statsministeren så ikke, at han burde straffe om ikke hele regeringen, så i al fald de ministre, der har mulighed for at gå ind og være med til at stimulere økonomisk, således at vi kan få skabt nogle flere arbejdspladser? Det er jo ikke de ledige, der siger nej til arbejdet, det er jo reelt samfundet, der siger nej til de ledige og ikke tilbyder dem arbejde. Skulle man ikke straffe modsat også så?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes, hr. Arne Toft stiller det op på en forkert måde, når han siger, at det er samfundet, der siger nej til, at folk kommer i arbejde. Jeg har aldrig hørt nogen sige nej til, at folk kan komme i arbejde. Men der sker jo beklageligvis det, at som følge af en afmattet international konjunktur har en række danske virksomheder sværere ved at sælge deres produkter på udenlandske markeder, end de havde før, og det kan så i en periode føre til, at beskæftigelsen går ned. I andre situationer sker der det, at hele produktioner flytter fra Danmark til lavomkostningslande i Østeuropa eller i Asien, og den udfordring er vi

selvfølgelig nødt til at møde offensivt, og efter min opfattelse også mere offensivt, end vi har gjort i fortiden.

Jeg tror bl.a., det er utrolig vigtigt at gå ind med offensive uddannelses tilbud, som sikrer, at mennesker, der mister deres job, kan blive efteruddannet, omskolet, opkvalificeret til bedre at kunne varetage nogle nye job, der så forhåbentlig bliver oprettet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Arne Toft, sidste spørgsmål til statsministeren.

Arne Toft (S):

Men problemet ved det er jo, at man ikke har mulighed for i de regionale arbejdsmarkedsråd at gå ind og lave den omskoling og efteruddannelse, for det kan man jo kun inden for flaskehalsområder.

Men jeg vil godt til sidst spørge statsministeren: Der er nogle ting, som skal laves i Danmark, der er nogle ting, som kommunerne skal have bragt i orden, f.eks. deres kloaksystemer; det ved vi. Var det så ikke let nu at give kommunerne nogle muligheder, bl.a. nogle lånemuligheder, således at man kan få sat det arbejde i gang, således at man kan få de håndværkere, de specialarbejdere, som kan det, sat i arbejde, så vi i al fald kan få dem til at virke frem for bare at sidde i ledighed?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, jeg er enig med hr. Arne Toft i, at der kan være megen fornuft i i en situation, hvor der er afmattede konjunkturer, da at fremrykke en række offentlige investeringer for at udnytte den kapacitet, der nu er.

Det er jo også grunden til, at regeringen fremrykkede investeringer fra 2004 til 2003. Bl.a. satte vi en række ekstra boligbyggerier i gang. Det har også efter min opfattelse haft en klar effekt; og regeringen er meget åben over for også at kigge på andre og nye områder, hvor man måske kunne gøre det samme.

Ingen skal i hvert fald være i tvivl om, at regeringen er meget optaget af, at vi får imødegået de negative virkninger af, at konjunkturerne er så sløje, som de er, og at sikre så mange som muligt beskæftigelse.

Herméd sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 83**Margrete Auken (SF):**

Ja, se, nu kommer jeg med en sag, som jeg håber statsministeren kan huske, selv om han næppe er den hyppigste bruger af den kollektive trafik.

Den 20. januar sagde han på et pressemøde – det var på det tidspunkt, hvor hele befolkningen havde fået et chok – med et citat fra Ritzsaus referat af det, at det var »ansvarsforflygtigelse, når ledelsen af HUR hævder, at takststigningen skyldes, at regeringen har fjernet tilskuddet«. Statsministeren skulle oven i købet have kaldt det fantastisk, at man brugte den begrundelse; det var kun en lille bitte del, der skyldtes det.

Kl. 13.40

Allerede dengang protesterede formanden for HUR's trafikudvalg, Venstremanden Bent Larsen, voldsomt over den beskyldning. Men det lå hen i en slags mystik: Hvor var problemet? Så igangsatte trafikministeren en undersøgelse, og nu er synderen fundet.

Den 26. offentliggjorde Bendt Bendtsen på vegne af trafikministeren i et svar, at 10 pct. af udgifterne faktisk skyldes, at man fjernede taksttilskuddet. Nu her hvor det er blevet klart, at en så væsentlig del af takststigningerne skyldes regeringens indgreb; vil jeg da gerne spørge statsministeren, hvad han har tænkt sig at gøre ved det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at det, at man fjernede tilskuddet, ikke havde nogen som helst virkning for taksterne, jeg sagde bare, at det absolut ikke kunne forklare, hvorfor taksterne i hovedstadsområdet er vokset meget mere, end priser og lønninger er vokset siden 1997-98.

Man indførte tilbage i 1997-98 et tilskud, som skulle gå til at nedsætte taksterne, men det har jo helt tydeligt ikke haft nogen virkning, for taksterne er steget og steget og steget siden da, og de er steget mere end priser og lønninger. Det, jeg tillod mig at pege på, var, at det, at tilskuddet bortfaldt, altså ikke kunne forklare, hvorfor taksterne var steget så kraftigt i hovedstadsområdet over disse år.

Det er derfor, regeringen nu har igangsat en undersøgelse af, hvad de penge egentlig er gået til, og det, fru Margrete Auken henviser til, er ikke resultatet af den undersøgelse. Det er en større undersøgelse, for vi vil selvfølgelig have klarhed over det.

Regeringen har ikke noget ønske om, at vi skal have høje takster for at køre med kollektiv transport her i landet. Tværtimod vil vi gerne, at der er de bedst tænkelige vilkår for kollektiv trafik, og at så mange som muligt får muligheden for at tage kollektive transportmidler. Det var jo derfor, vi flyttede pengene fra tilskud over til at være investeringer i bedre skinner og baner, sådan at vi får en bedre togdrift. Så pengene er blevet i den kollektive trafik.

Margrete Auken (SF):

Se, så må jeg citere fra det svar, som Bendt Bendtsen sendte over til Trafikudvalget. Der står, at man har regnet på, hvor meget priserne på billetter og kort er steget fra 1998 til 2004, og af svaret fremgår det, at stigningerne er på 33,1 pct., og af denne stigning kan op til 10 procentpoint, knap en tredjedel af den samlede stigning, henføres til afskaffelsen af det statslige tilskud til takstnedsættelser i 2004, skriver Bendt Bendtsen i svaret.

Nu går jeg altså ud fra, at statsministeren har tillid til, at ministrene svarer sandfærdigt – ellers har vi et problem. Jeg har nu givet statsministeren den service her, at jeg har oplyst ham om, at det er ganske voldsomt, og jeg kan så lægge til, at Bent Larsen dengang gjorde opmærksom på, at noget andet voldsomt, der kom oveni, var den vidunderlige metro, som man har proppet ned i halsen på HUR, og som koster 160 mio. kr. om året i tabte takstindtægter. Det er jo altså kun en meget, meget lille del, der har glæde af det, men det er en meget, meget stor del, der betaler det.

Så vil jeg spørge statsministeren igen, når han nu har tillid til, at det er rigtigt, at regeringen mener, at det ikke skal være så jamrende dyrt, hvad man så har tænkt sig at gøre ved det, når det nu ligger så meget i regeringens hånd, som der reelt gør, og det ikke alt sammen eller endda kun en del af det kan henføres til ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Jeg må lige gøre opmærksom på, at ministre benævnes med den officielle ministertitel.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg afviser jo ikke tallene, jeg siger bare, at de understreger, at det, at vi flyttede tilskuddet fra ét område af den kollektive trafik over til et andet område af den kollektive trafik, ikke kan forklare hele den takststigning, der har fundet sted siden 1997-98 – det erkender jo også fru Margre-

te Auken – og det er da noget at interessere sig for.

Når regeringen nu får skylden for at have stået bag disse takststigninger, så må vi da sige, at så er vi nødt til at kræve en forklaring på alle de andre takststigninger. Hvad er så årsagen til dem? Det har vi ikke fået noget svar på, og det er det, vi nu må snakke med trafikelskaberne om, for vi synes ikke, det er rimeligt, at staten bruger et tilskud i den hensigt, at taksterne skal falde – og så stiger de!

Der var det, vi så sagde: Jamen når det ikke har haft nogen virkning for taksterne, så var det dog bedre at bruge pengene et sted, hvor vi er sikre på at få en virkning af dem, nemlig for at få udbedret skinnenettet, hvor vi jo som regering overtog et nedslidt skinnenet. Derfor!

Kl. 13.45

Nu har fru Margrete Auken jo mildest talt aldrig været nogen stor elsker af metroen; fru Margrete Auken har faktisk bekæmpet den. Der er jo faktisk temmelig mange, der bruger metroen. Det er årsagen til, at der så er færre passagerer med busserne, og det er måske derfor, taksterne er steget. Men så skulle man måske have tilpasset busdriften.

Margrete Auken (SF):

Nu skal jeg ikke lokke statsministeren på mere glatis og ud at udtale sig om trafikpolitik, for det går ikke godt. Men jeg vil så citere, at statsministeren dengang sagde, at det kun var en lille bitte del. En lille bitte del er jo ikke 10 pct. Det vil jeg bare sige for at minde om, hvad der blev sagt. Det er faktisk meget, meget mere, end vi dengang fik at vide fra statsministeren, og som den daværende fungerende trafikminister, hr. Bendt Bendtsen, svarede, at det lå på.

Jeg vil godt lige fortælle statsministeren, at hvis vi går ud i Europa, så ligger Danmark kolossalt højt med brugerandelen af den kollektive trafik, omkring 70 pct. I det meste af Europa ligger det omkring 50 pct., og i Italien f.eks., tror jeg, vi er helt nede på 25 pct.

Jeg vil godt sige om de penge, som man alligevel skulle have betalt til skinner, at det i øvrigt var den nuværende regerings, jeg havde nær sagt underslæb, der gjorde, at pengene ikke var kommet tidligere, fordi man ikke havde villet betale på de tidligere finanslovforlig, hvor man var medansvarlig og medansvarlig og medansvarlig. Men det er en anden historie.

Jeg skal stadig væk ikke lokke statsministeren på glatis ved at lade ham hænge på trafikmini-

sterielle ting, blot spørge om: Vil statsministeren ikke godt her love, at alle de kønne ord vil blive brugt til, at man faktisk vil gøre noget for, at det ikke bliver så dyrt at køre med den kollektive trafik, at de stakler, der er henvist til det, ikke har råd til det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes, jeg hørte, at fru Margrete Auken brugte udtrykket underslæb. Nu synes jeg, fru Margrete Auken måske skal være meget omhyggelig med sit ordvalg. Underslæb er et meget stærkt udtryk. Men jeg ved ikke, om det også gjaldt den tidligere regering.

Jeg vil bare sige, at vi faktisk har et ønske om, at vi ikke blot har en velfungerende kollektiv trafik her i landet, men også, at det er så billigt, som det nu kan lade sig gøre, at bruge kollektive transportmidler, for det er med til at løse en væsentlig trafikopgave.

Derfor er det, at vi har igangsat denne undersøgelse af, hvad der er årsagen til, at taksterne er steget meget mere, end priser og lønninger er steget. For vi må snakke med landets trafikelskaber om, hvordan vi undgår så kraftige takststigninger i fremtiden. For vi har altså en interesse i, at så mange som muligt bruger kollektive transportmidler, fordi det aflaster trafikken på mange andre områder.

Margrete Auken (SF):

Jeg skal ikke gå længere ind i den der sag med skinnerne, men jeg kan godt fortælle statsministeren, at hvis han fik indblik i, hvad der foregik i 1997-98 omkring det, så tror jeg næsten, han vil sige, at der skal meget stærke udtryk til. Man tvang viderebygningen af Frederikssundsbanen igennem uden at sætte en ekstra krone af til det, og man tog simpelt hen pengene fra skinnevedligeholdelsen. Det var Venstre og De Konservative, der med hård og brutal hånd gjorde det. Men lad det nu være. Nå jo, han står og siger: Vi puttede pengene ned i det store hul, og det hjalp jo ikke på taksterne. Det var faktisk et hul, som hans parti selv havde været med til at skabe.

Men jeg vil godt lige sige, at det, jeg også godt vil høre statsministeren sige her, er: Vi vil have de her takster ned; vi vil godt beskytte brugerne af den kollektive trafik på samme måde, som vi beskytter bilisterne og alle mulige andre mod prisstigningerne, og vi vil f.eks. godt se på, hvordan man gør i resten af Europa, når man dér kan holde et anstændigt prisniveau i forhold som er langt, langt lavere, end det vi har i Dan-

mark. Det er bare for at få en tilkendegivelse af den art på, at det også ligger statsministeren på sinde, hvordan det går med brugerne af kollektiv trafik og ikke kun bilejerne.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men det gør det i høj grad. Jeg tror også, det var det jeg sagde før, og vi ser da gerne, hvad man kan lære af erfaringer fra andre lande.

Nu er ansvaret for takstpolitikken jo altså trafikelskabernes, som fru Margrete Auken jo godt ved. Men det er jo netop derfor, vi har igangsat denne undersøgelse af, hvad årsagen til de meget store takststigninger egentlig er, for det er uforståeligt, når staten giver et tilskud til at nedsætte taksterne, at de så alligevel er steget så kraftigt, som de er. Det er vi altså nødt til at snakke med trafikelskaberne om, for jeg deler det ønske, at vi gør brugen af kollektiv transport så billig, som det nu er økonomisk muligt for os at gøre det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 84

Villy Søvndal (SF):

Hans Blix offentliggør i dag en bog, der hedder »Afvæbning af Irak«. Nu er Hans Blix jo ikke hvem som helst. Han er som bekendt en højt respekteret diplomat – det tror jeg også han er i statsministerens øjne – en diplomat, der har levet et langt liv i det internationale samfunds tjeneste. Han blev interviewet om bogen i går og har givet nogle udtalelser i dag.

Kl. 13.50

Overskriften på Vejle Amts Folkeblad her til morgen er følgende: »Bush og Blair piskede bevidst en krigsstemning op«, og overskriften i Berlingske Tidende er: »Blix: Bush og Blair overdrev trussel«.

Nu kan det selvfølgelig ærgre statsministeren, at statsministeren ikke er nævnt sammen med Bush og Blair, og jeg forstår godt, hvis den ærgrelse er der. Men jeg vil spørge: Deler statsministeren Blix' vurderinger?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har ikke læst Blix' bog og har derfor ingen kommentarer til den.

Men det er ikke sært, at der i medierne er en sondring, for den danske regering har jo slet ikke brugt det spørgsmål som begrundelse for

deltagelse i krigen i Irak. Som bekendt var den danske regerings og dermed folketingsflertallets begrundelse for deltagelse Saddam Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd.

Villy Søvndal (SF):

Det var et interessant svar. Det ene interessante er at genlæse beslutningsforslaget, det kan enhver jo gøre. Hvis man læser de første to sider, kan man se, at ordet masseødelæggelsesvåben er anvendt ikke mindre end ti gange. Men jeg forstår på statsministeren, at det slet ikke havde nogen betydning.

Det andet, jeg synes er lidt interessant, er at statsministeren besværges FN som dem, man støttede sig på, og hr. Blix var jo netop leder af FN's våbeninspektion. Så det er lederen af FN's våbeninspektion, der går ud og siger: Bush og Blair – og glemmer Fogh i den sammenhæng, glemmer statsministeren – piskede bevidst en krigsstemning op.

Jeg spørger så statsministeren, som ikke behøver at have læst Blix' bog: Er det en rigtig vurdering, Blix her gør sig, at statslederne piskede en krigsstemning op for at få befolkningerne, der var meget tøvende på det tidspunkt, med på en krig?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg deler ikke den opfattelse, men jeg har ingen kommentarer til Blix' bog, for jeg har ikke læst den.

Villy Søvndal (SF):

Undskyld mig. Vi har en statsminister, der læner sig op ad FN. Den højeste repræsentant for FN i det her spørgsmål, den repræsentant, der skulle undersøge spørgsmålet, hed Hans Blix. Er det så ikke lidt underligt, at en statsminister i dag i spørgetimen ikke vil svare på, om Hans Blix mon har ret i den tese, han har i bogen? Det behøver man ikke at have læst bogen for at kunne vurdere.

Derfor spørger jeg igen statsministeren: Er det rigtigt, at statslederne valgte bevidst at piske en krigsstemning op, som Hans Blix skriver? Det må dog være til at få et udsagn om.

Forsøgte statsministeren bevidst at piske en stemning op, som det efterfølgende har vist sig at der ikke var dækning for? Og er det en af grundene til, at statsministeren nægter at besvare spørgsmål til høringen, at beviserne så at sige

bliver flere og flere på, at statsministeren vildledte og fordrejede kendsgernerne?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg afviser fuldstændig hr. Villy Søvndals påstande. I det hele taget synes jeg måske, at hr. Villy Søvndal burde se fremad og f.eks. glæde sig over, at nu har Irak fået en midlertidig forfatning, som jeg tror man rolig kan beskrive som den mest frie og demokratiske forfatning i hele Mellemøsten, en forfatning, som skal bane vejen for et demokrati, en forfatning, som bl.a. sikrer kvinders rettigheder i Irak som noget fuldstændig enestående i Mellemøsten.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at i går havde vi Kvindernes Internationale Kampdag, og på den kampdag offentliggøres så en forfatning i Irak, som for første gang garanterer kvinders rettigheder, sikrer dem deltagelse i det offentlige liv. Kunne hr. Villy Søvndal da ikke bare et øjeblik glæde sig over sådan et demokratisk fremskridt?

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Så er det hr. Søvndal for det sidste spørgsmål.

Villy Søvndal (SF): I gamle dage i radioen var der et radioprogram, der hed »Og så til noget helt andet«, og det kan jeg forstå at statsministeren lader sig inspirere af. Når han bliver stillet et spørgsmål, svarer han på noget fuldstændig andet. Han bliver stillet det spørgsmål, der underbygges af Blix' udtalelser, nemlig at Bush og Blair og statsministeren har oppisket en krigsstemning, har fordrejet kendsgerninger, har manipuleret med fakta, og når statsministeren så bliver spurgt, hvorfor han ikke vil stille op på en høring og besvare alle de undrende spørgsmål, offentligheden har, så svarer statsministeren med at skifte til et program, der hedder: Man burde dog glæde sig over situationen i Irak.

Det er da fint; det er da fint, at nogle ting er lykkedes i Irak, men vil statsministeren ikke godt besvare spørgsmålet, nemlig: Har statsministeren ligesom Bush og Blair bevidst fordrejet og oppisket en krigsstemning? Det var sådan, spørgsmålet lød.

Kl. 13.55

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jo, jeg har jo svaret på spørgsmålet og afvist hr. Villy Søvndals påstande.

Det, jeg bare er nødt til at holde fast i, er jo, at hvis vi havde lyttet til hr. Villy Søvndals råd, så ville Saddam Hussein stadig have været ved magten i Irak, og så ville irakerne ikke have fået en forfatning, en fri demokratisk forfatning, som bl.a. sikrer kvindernes rettigheder. Det vil sige, at hvis vi havde lyttet til hr. Villy Søvndal, så havde vi ikke oplevet det fremskridt, det er, at der er kommet sådan en forfatning, og derfor er der jo en sammenhæng mellem det spørgsmål, som hr. Villy Søvndal stiller, og det svar, jeg giver.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Spørgsmålene til statsministeren er sluttet, og vi skal nu over til fødevareministeren.

Jeg vil gerne, at vi når så mange af de her spørgsmål som overhovedet muligt, og med risiko for at blive upopulær vil jeg alligevel sige, at vi sætter det ned til to spørgsmål pr. spørger. Så er der håb om, at vi kan nå de sidste spørgsmål, og ellers er der nogle, der glider ud.

Så vi tager først hr. Ole Vagn Christensen – to spørgsmål til statsministeren.

Ole Vagn Christensen (S): Nej, til fødevareministeren.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Undskyld, fødevareministeren, ja.

Spm. nr. US 85

Ole Vagn Christensen (S): Er fødevareministeren enig med fiskerne i, at hver tredje fisk smides ud som et påbud fra ministerens regelgrundlag med kvoter og fiskedage, redskaber og øget pres på kystfiskeriet?

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Så er det statsministeren.

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel): Nej, fødevareministeren.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Undskyld, fødevareministeren.

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel): Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at de billeder, vi har set, og de efterretninger, vi har fået

omkring udsmid, er uacceptable. Det er uacceptabelt, at god, sund spisefisk smides ud i stedet for at nyttiggøres.

Hr. Ole Vagn Christensen er jo fuldstændig informeret om via de drøftelser, vi har haft i Folketingets Fødevarerudvalg, at der arbejdes intenst med hele problematikken omkring discard eller udsmid, som vi jo kalder det herhjemme, både nationalt og i forbindelse med den pakke, vi har diskuteret, nemlig Kommissionens pakke om fiskeri, der blev vedtaget som et punkt på dagsordenen på rådsmødet i april måned sidste år.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Vagn Christensen for sidste spørgsmål.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstod på ministeren, at ministeren er enig i, at ordningen med kvoter, fiskedage og med redskaber, som giver flere havdage, hvis man bruger mindre masker, helt naturligt betyder, at man får et øget udsmid.

Også med hensyn til det øgede pres på kystfiskeriet forstår jeg, at ministeren er enig i, at det naturligvis må føre til, at man sådan set bringer den stærkeste økonomi i land, og det vil sige, at man dermed har et stort udsmid.

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel):

Nu konkluderer hr. Ole Vagn Christensen på noget af det, jeg slet ikke har været inde på på nuværende tidspunkt, nemlig hele diskussionen om kystfiskeriet.

Hr. Ole Vagn Christensen er jo i den heldige situation, at vi har lejlighed til i eftermiddag i Fødevarerministeriet at drøfte bl.a., hvor langt Det Demersale Udvalg på nuværende tidspunkt er kommet, og de beslutninger, som vi havde lejlighed til i fællesskab at drøfte inden nytår, hvor vi havde nedsat temagrupper – hvilket hr. Ole Vagn Christensen jo er fuldt orienteret om – der skulle komme med udspil til, hvordan vi kunne løse nogle af de her klart uacceptable problemer.

Der kan være forskellige grunde til udsmid. Dem har jeg ikke lejlighed til med den korte talletid, der er her, at komme ind på, men det er jo indlysende, at der fra dansk side ligesom fra international side er et ønske om, at vi kan reducere udsmidet.

Det kan vi gøre med forskellige elementer, og jeg vil godt nævne et af dem, der har vist sig brugbare og også succesfulde, nemlig den mulighed, vi benyttede sidste sommer, at lukke

Østersøen for torskefiskeri i en periode ud over sommerstoppet på 6 uger, sådan at den yngel, der var på det tidspunkt, fik fred til at vokse til en størrelse, sådan at de kunne fiskes i efteråret inden for den størrelse på 38 cm, som er den lovlige størrelse.

Jeg er sikker på, at vi får lejlighed til, vil jeg gerne sige til hr. Ole Vagn Christensen, også i eftermiddag at drøfte nogle af de spørgsmål.

Dermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Ritt Bjerregaard for at stille to spørgsmål.

Spm. nr. US 86

Ritt Bjerregaard (S):

Det er selvfølgelig helt forståeligt, at vi prøver at nå så mange spørgsmål som muligt, men jeg vil godt indlede med at sige, at så håber jeg, at vi kan få statsministeren til at bede fødevarerministeren komme her til spørgsmål en anden gang. Mig bekendt er det første gang, ministeren overhovedet er i spørgetime her i Folketinget.

Kl. 14.00

Det, jeg godt ville spørge til, var hele området omkring svineproduktionen, som vi har haft lejlighed til i snart en tre måneders tid at behandle i Fødevarerudvalget. Man kan vist roligt sige, at det er noget ualmindeligt rod, der er på ministerens område her. Jeg kunne jo nævne en række ting: Der var spørgsmålet om rengøring på slagterierne, der var skuldarsårene, der var transporten, i sidste omgang har der været en overproduktion af svin og ministeriets bekendtgørelse, der måtte trækkes tilbage.

Derfor er mit spørgsmål til ministeren: Hvordan vil ministeren sørge for at få noget mere orden på sit område?

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel):

Jeg synes, der er sådan relativt rimelige forhold.

Når jeg nu har lejlighed til at svare på de angrebepunkter, som fru Ritt Bjerregaard lancerer i hele den række spørgsmål, det er transporten, det er rengøringen på slagterierne og det er skuldarsår, er jeg sikker på, at fru Ritt Bjerregaard har en klar erindring om, at der fra regeringens side er blevet grebet ind omgående.

Vi har haft lejlighed til at drøfte det her i forskellige samråd i Folketingets Fødevarerudvalg,

og jeg er meget glad for, at jeg får lejlighed til i morgen i forbindelse med et åbent samråd i Fødevarerudvalget at redegøre for hele den uacceptable problematik omkring overproduktion af svin, jeg understreger – og der tror jeg, vi er enige, fru Ritt Bjerregaard og jeg – den fuldstændig uacceptable overproduktion.

Det vil samrådet i morgen tidsmæssigt give os lejlighed til at gå i dybden med, og det vil jeg se frem til.

Ritt Bjerregaard (S):

Jeg ser meget gerne ministeren til spørgsmål på andre tidspunkter og skal gerne i morgen igen følge det op.

Men jeg vil godt her understrege, at det her med den absolut hurtige reaktion jo hverken holder her eller der. På spørgsmålet om registrering af svin, og hvornår ordningen vil være i orden, fik vi først i et samråd med ministeren en klar tilkendegivelse af, hvilken hjælp der nu var til kommunerne, og ved yderligere spørgsmål til ministeren fik vi at vide, at det allertidligst kunne være implementeret i midten af 2005.

Det falder i hvert fald ikke ind under kategorien en absolut hurtig reaktion og står ikke mål med det engagement, som ministeren lagde i besvarelsen. Handlingen mangler.

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel):

Nu er det jo sådan, må jeg sige til fru Ritt Bjerregaard, at jeg også har haft lejlighed til i et tidligere samråd at redegøre for, hvilke muligheder kommunerne i dag har for at søge aktindsigt omkring produktionen af svin, omkring de tilladelser, som Miljøministeriet har givet til produktion i de enkelte bedrifter. Fru Ritt Bjerregaard ved også, at det er naturbeskyttelsesloven og dermed Miljøministeriet.

Det, som Fødevarerministeriet har mulighed for, er hele registreringen i vores CKR-registre, og i det register har kommunerne i dag fuld mulighed for at få udskrifter fra Fødevaredirektoratet.

Så der er ikke nogen diskussion om, at den mulighed har været til stede, og det er jeg sikker på at der vil komme mere dybdegående spørgsmål om i morgen, og dem vil jeg glæde mig til at få lejlighed til at svare på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må meddele, at det ikke er muligt at gennemføre besvarelse af de sidste spørgsmål. Reglerne er klare, det må tage en time, og den time er gået nu til den gode side. Så jeg beklager over for dem, der har stillet yderligere spørgsmål, at de ikke kan besvares her i spørgertiden i dag.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræder for folketingsmedlem Inge-Lene Ebdrup (V).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Medlem af Folketinget Inge-Lene Ebdrup har søgt om orlov fra den 9. marts 2004 på grund af sygdom.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 2. stedfortræder for Venstre i Nordjyllands Amtskreds, konsulent Jan Kristiansen, godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 9. marts 2004 i anledning af Inge-Lene Ebdrups orlov; da 1. stedfortræder, Birgitte Josefsen, allerede er indkaldt som midlertidigt medlem af Folketinget.

Skulle Tina Nedergaards orlov ophøre inden Inge-Lene Ebdrups orlov, skal Birgitte Josefsen fortsætte som stedfortræder for Inge-Lene Ebdrup.

Indstillingen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 108 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr.**F 43:**

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren [om samling af sygehusvæsenet i en styrelse under Indenrigs- og Sundhedsministeriet].

Af Birthe Skaarup (DF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 27/2 2004).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 104:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og ligningsloven. (Forbedringer af ledsageordningen, præcisering af kvindekrisecentrenes virksomhed, indførelse af hjemmel til at drive døgnhuse m.v.).

Af socialministeren (Henriette Kjær):

(Fremsat 10/12 2003. Første behandling 14/1 2004. Betænkning 26/2 2004).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 47 stemte for, 62 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 123:

Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Præcisering af kommuners og amtskommuners forpligtelse til at levere tilbud på det sociale område).

Af socialministeren (Henriette Kjær).

(Fremsat 17/12 2003. Første behandling 15/1 2004. Betænkning 26/2 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning:

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.